

S
Z
L
G
M
A

bűnügyi thriller

Borbíró Klára

Így múltunk el

ÍGY MÚLUNK EL

/bűnügyi thriller/

Borbíró Klára

vikonyv©2024

Szerkesztette: Horváth Rebeka

Korrektor: Városi Emese

ISBN

epub: 978-615-6586-63-6

Pdf: 978-615-6586-62-9

SZIGMA sorozat

Ha egy lélegeztető gép kilencvenkilenc százalékos teljesítménnyel üzemelne, naponta negyedórán át kézzel kéne lélegeztetni a betegeket. Ki hagyná ezt szó nélkül? Ha a nyomozók egy hibaszázalékkal dolgoznának, minden századik bűnöző szabadon kószalna. Sorozatgyilkosok is lehetnének közöttük.

Így már nem is hangzik olyan jól ez az arány, igaz?

Ahhoz, hogy egy laboratórium megkaphassa a 6 szigmás minősítést, a folyamatos minőségellenőrzés és a fejlesztések segítségével a félrediagnosztizált esetek számát egymillió beteg esetén 4 alá kell csökkentenie. Ma ez a cél, ami csak akkor valósítható meg, ha szenvedéllyel végezzük a munkánkat.

I. RÉSZ

1.

A légkondicionáló feladta a harcot, szabályos időközönként egy-egy vízcseppet hullatott az iroda linóleum burkolatára. Fülöp az órájára nézett. Péntek délután két óra volt.

– Ez se' lesz megjavítva a jövő hét közepéig – dünnyögte, miközben elmarta az egyik iratszekrény tetejéről a távirányítót, kikapcsolta a klímát, aztán visszaült a nyitott laptopja mögé.

Negyvenes évei közepén járó férfi lépett a hat nyomozónak otthont adó irodába és egyenesen Fülöphöz tartott.

– Takáts téged fog keresni a letartóztatási paranccsal – közölte. – Nem mondta, mikor ér ide, és nekem jelenésem van Vallai fogadásán.

– Ahogy nekem is.

A férfi rákönyökölt Fülöp íróasztalára, szája szélén gúnyos mosoly játszott.

– Csakhogy én vagyok a nyomozásvezető, és neked tenned kell, amit mondok.

– Baszd meg, Csobán! – szitkozódott Fülöp.

Hónapok óta nem volt kettesben Zsejkével. Ezt is cseszheti.

– Megyek is. Még el kell hoznom az egyenruhám a tisztítóból.

– Ú, de nagyon rohadj meg – morogta Fülöp az orra alatt, aztán kicsit jobb kedvre derült, amikor bevillant a kép, ahogy Csobán fagyalt módjára olvad bele a díszegyenruhájába. Amilyen állat, képes negyven fokban is magára venni a teljes garnitúrát.

A kánikula lassan kúszott be a szobába. Fülöp, ha tehetne volna, ledobja magáról az ingét. Már csak ő és az ügyeletes tartózkodott az osztályon, amikor Sárosdi Petra ezredes asszony dugta be a fejét az irodaajtón.

– Csobán mondta, hogy itt talállak.

– Vajon miből jött rá? – fanyalgott Fülöp.

– Értekezletre várnak, de utána beszélnek veled.

– Én meg egy elfogatásit várok, aztán húznék haza.

Petra ajka együttérzőn legörbült.

– Lemaradsz a buliról.

Fülöp a nemtetszése jeléül megrázta a fejét, de megadóan azt mondta:

– Hívj, ha végeztél. Meglátom, hol tartok.

*Bár személyesen elköszöntünk, ott akartam lenni a búcsúztatóján.
Sok boldogságot az új helyen!*

Vallai mosolyogva válaszolt Fülöp üzenetére, aztán a ridiküljébe csúsztatta a telefont. Éppen olyan magas, keskeny asztal mellett állt, mint a fogadás többi résztvevője. Megkocogtatta a poharát, mire minden szem rászegeződött.

– Köszönöm, hogy elfogadták a meghívásom! Mint sokan tudják, a jövő héttől a megyei központban teljesítek szolgálatot és ez jó ok arra, hogy így összejöjjünk, de ez az este ne legyen csak az enyém. Ahhoz, hogy kiérdemeljem az előléptetést, az osztályom valamennyi dolgozójának és a háttérrel biztosító szakembereknek a munkája is hozzájárult. Most kaptam üzenetet egy kollégámtól, aki azért nem lehet itt, mert egy hónapok óta tartó nyomozás végére tesz pontot. Aminek viszont szívből örülök, hogy a Tánczos Zsolt vezette csapat tagjai, akik

szintén sikeres letartóztatásokon vannak túl, ma reggel hazaértek a fővárosból és velünk ünnepelnek.

Vallai kézbe vette a pezsgős poharat. Tekintetét végig hordozta a vendégseregen.

– Hálás vagyok mindenért, amit ez a város adott nekem.

– Sok szerencsét! – hallatszott több felől.

Vallai Zsoltra nézett, pillantásuk egymásba fűződött. A férfi az ezredesasszonyra emelte a poharát, igyekezett műmosoly mögé rejteni nemtetszését. Még egy ilyen főnöke nem lesz. Legfőképp a frissen kinevezett, felfelé bukducsoló Kőszegi alezredes az, aki sosem érhet Vallai nyomába.

Az ezredes tekintete továbbsiklott, Zsolt a mellette álló Emmára nézett.

– Majd kialakul – mondta a nő, mintha olvasna férje gondolataiban, aki sóhajtott, aztán a szájához emelte a poharat.

Margittal a sarkában Máté kiszaladt az előszobába a kulcszörgésre. Fülöp felkapta a fiát, aztán puszit nyomott a nő arcára.

– Mondd, anyus, Zsejke nagyon pipa?

– Nézd meg magad – intett a nő a fejével a nappali felé, azzal kivette a férfi kezéből Mátét.

Zsejke a ceruza szoknyában végződő, elől gombos fekete ruhájában ült a kanapén, Fülöp tudta, hogy a fogadáson akarta viselni. Letette a kezében tartott könyvet és felállt, amikor a férje a szobába lépett. Fülöp odasétált hozzá. Csókot lehelt az ajkára, miközben végigsimított az oldalán. Két markával átfogta a derekát.

– Gyönyörű vagy. Bocsáss meg, hogy elrontottam az estédet!

– Azért, mert lecsúsztunk a fogadásról, még miénk lehet ez az este.

Huncut mosollyal a foga közé csipentette a nyelve hegyét, szeme sarkából a közeledő anyósára lesett.

– Úgy is van – helyeselt Margit. – Úgy volt, hogy kettesben lehetek az unokámmal. Ne rontsátok el nekem!

Fülöp pillantása megakadt Máté pizsamafelsőjén, az egyetlen ruhán, amit a pelenkát leszámítva viselt.

– Hiszen az ágyból szökött meg – mondta.

– Még csak most indul be a mese parti.

Margit csücsörítve beszélt, ugyanúgy szánta Máténak a szavakat, mint Fülöpnek, aki megélné.

– Letusolok.

– Siess – simított végig a karján Zsejke.

– Terved is van? – kérdezte a lépcsőházban Fülöp. Lassan vette a fokokat, már most élvezte a kettesben töltött időt.

– Sétálhatnánk a tó körül. Egész jól lehűlt a levegő. De ott kapni frissítőt is.

Fülöp kiriasztotta a Malibut. Zsejke beült és várakozásteljesen figyelte a volán mögé telepedő férjét.

– Mi az? – kérdezte, mert a férfi nem indított, csak nézte őt.

– Semmi – mondta Fülöp. Elmosolyodott, aztán beindította a motort.

Emma a blúza állógallérját rázogatva legyezte magát, amíg Zsoltra várt.

– Jó meleg van – szólította meg Kőszegi.

– És még nem látni a végét – hagyta rá. Készült elfordulni tőle, de az folytatta.

– Úgy hallom, ellenezte a férje útját.

– Ismerjük egymást?

Az asszony hideg pillantását figyelmen kívül hagyva a férfi öntudatosan felelt:

– Egy jó főnök odafigyel az emberei magánéletére.

Emma ellenszenvvel viseltetett Kőszegi iránt, amióta megtudta, milyen szerepe volt a Mikes-féle nyomozásban. Végigmérte a férfit. Hát ő az. Ez a barom hagyta volna, hogy elrabolják és talán meg is öljék a lányát.

Nagy erőfeszítésébe került benntartani a kikíváncozó véleményét. Kiszáradt torokkal csak ennyit mondott:

– Nem örültem neki, az igaz. Veszélyesnek tűnt.

– Mégis ráhagyta a dolgot.

– Nem állok a karrierje útjába.

Kőszegi leplezetlenül bámulta Emma dekoltázsát. A nő a nyakára simuló nyaklánchoz emelte a kezét, egyszerre oldott ezzel a benne felgyűlő feszültségen és takarta el a blúza kivágását.

– Más módja is van ennek – mondta negédesen Kőszegi. Megemelte a kezét, mutatóujja Emma csuklójához ért.

Emmát mintha áram ütötte volna meg. Hagyta szárba szökni a haragját, miközben pír kúszott fel a fülén. Lerázta magáról a férfi kezét.

– Ne akarja, hogy beszéljek erről a férjemnek!

– Ha tényleg fontos magának a karrierje, nem teszi. És ugyebár nincs is mit elmondani.

Emmát sírás fojtogatta tehetetlen dühében. Már bánta, hogy nem tartott Zsolttal, amikor az egy utolsó istenhozzádót mond Vallai ezredesnek, de azt akarta, hogy fesztelenül beszélgethessenek. A menekülés útját keresve körbenézett. Megkönnyebbülten fedezte fel a felé közeledő Zsoltot. Elé sietett. Vágyakozva nézte a kezében lévő koktélos poharakat.

– Kis figyelmesség a tiédért cserébe – nyújtotta felé az egyiket a férje.

– Kocsival vagyok. Még lekapcsol valami zsernyák.

– Alkoholmentes.

Emma kikapta a férfi ujjai közül a poharat és egy hajtásra kiitta.

– Hozzak még?

– Nem. De ez nagyon kellett. Táncolunk? – kérdezte, mert vágyott Zsolt ölelésére, de nem akart szólni az előbbi incidensről.

Néhány lépéssel a táncolók közé sétáltak, ahol a férfi magához húzta őt. Összebújva ringatóztak a zene ütemére. Emma tenyere Zsolt válláról a csípőjére siklott.

– Olyan jó, hogy visszakaptalak – duruzsolta a fülébe.

– Hiszen csak két napig voltam távol.

– Előtte meg két hétig láthatatlanok voltunk a számodra.

Zsolt megütközve nézett a nőre.

– Az a szörnyű, hogy már észre sem veszem.

– Sose bánd! Elég, ha most kárpótolsz.

Zsolt szorosabban ölelte magához. Emma a vállgödrébe temette az arcát, a férfi érezte, ahogy a merevedő mellbimbója a mellkasának nyomódik. Belemarkolt a neje hátába. Emma felnézett rá, meleg lehelete megborzosolta a férfi nyakán a szőrszálakat. Zsolt a fenekére csúsztatta a tenyerét, középső ujjá a farpofái között simogatta.

– Ne csináld – kérte Emma.

– Nem esik jól?

– Ellenkezőleg.

– Legszívesebben most letepernélek.

- Egyetlen mondattal fel tudsz izgatni.
- Elég volt hozzád érnem.
- Elég volt rám nézned.
- Mit keresünk mi itt? – pillantott a körülöttük táncoló párokra Zsolt.
- Smúzolnod kell a feletteseidnek.
- Azon már túl vagyunk.
- Induljunk, jó?
- Otthon sem lehetünk kettesben, ugye emlékszel?
- Hát akkor ne haza menjünk.

Zsolt kézen ragadta Emmát. Áradt belőle a megközelíthetlenség, nehogy valaki megszólítsa, miközben kifelé siet az épületből. Egyszerre pattantak be a vajszerű Escortba és Emma már be is sorolt a forgalomba. Zsolt felhajtotta a neje szoknyáját, a meztelen combját simogatta. Az asszony megszorította a kézfejét, mielőtt a sebváltó után nyúlt. A férfi átérezte az izgatottságát és ez tovább korbácsolta a vágyait.

A városszéli, kiégett kenyérgyárhoz hajtottak. Emma ráfordult a kocsibejáróra. Zsolt kiugrott az autóból és kitárta a kaput, amiről mindketten tudták, hogy amint új lakat kerül rá, máris leverik a suhancok.

Az asszony lépésben hajtott végig a gyár központi épületén, a folyosó végén jobbra fordult, majd úgy parkolt le a vakolata vesztett helyiségben, hogy a férje végig rálásson az egyetlen bejáratra.

Zsejke és Fülöp egymás mellett ültek egy betongerendán, lábuk a víz fölé lógott. A férfi keze egy csomag Staropramen mellett pihent, a négyes papírcsomagolásból hiányzott két üveg.

– Gubanc volt a letartóztatásnál, hogy ilyen sokára jöttél? – kérdezte a nő.

- Sárosdival váltottam pár szót. Szeretne átcsábítani magukhoz.
  - Nem tűnsz lelkesnek.
  - Legyek megint új fiú?
  - Azt hittem, mindenki a gyilkosságiakhoz vágyik. Az új főnökkel meg eleve utáljátok egymást.
  - És bújjak el Sárosdi szoknyája mögé?
  - Az a bajod, hogy nő?
- Fülöp fújta egyet.

– Vallainál meg nem zavart?

– Jól van na!

Zsejke a férfi felkarjának ütötte a vállát, mire az megenyhülten mondta:

– Nem akarok életvédelmis lenni.

– Most akkor új fiú nem akarsz lenni, vagy ott nem akarsz új fiú lenni?

Fülöp kiszedte a karton rekeszből és felnyitotta a harmadik üveget. Zsejke áthajolt a férfi combja felett és elvette az utolsót.

– Kinyissam? – kérdezte Fülöp és már pattintotta is le róla a kupakot.

– Egészségünkre! – emelte meg kissé az italt Zsejke, mielőtt beleivott.

– Nem akarok még egyszer halott gyerekekre találni – mondta ki Fülöp, aztán a szájához emelte az üveget.

Zsejke a férfi mellkasához bújt. Távolabb tette magától az italt, hogy mindkét kezével átfoghassa a férfi derekát.

– Elrontom az esténket a kérdezősködésemmel.

– Örülök, hogy beszélhetek neked erről. Kicsin múlt, hogy az után az eset után leszereljek. Segített, hogy kibeszélhettem magamból.

Megcsókolta Zsejke haját. A víztükröt nézte, figyelte, hogyan lepi meg őket az éj.

– Fili!

– Hm?

– Mit csinálnál, ha felhagynál a nyomozással?

– Talán vállalkozásba kezdenék. Lennél az alkalmazottam? – kérdezte Fülöp incselkedve.

Zsejke csengőn felkacagott.

– Hová gondolsz? Elkölteni akarom a pénzed, nem megkeresni.

– Segítsek visszamászni? – kérdezte Zsolt.

– Csak beakadt a cipősarkam a sebváltóba – mondta Emma, miközben áttornászta magát a vezetőlésbe. Kezével a férje még meztelen combján támaszkodva, lihegve lehelt csókot annak arcára. – Iszonyú meleg van.

Zsolt begombolta a nadrágját és magához húzta a nőt. Szótlanul nyújtották a meghitt pillanatot, aztán Emma kibontakozott a férfi karjából. Végigsimított a mellkasán. Gyors csókot váltottak, amiben

feloldódott az egymás iránti vágyuk, boldog elégedettséget hagyva maga után.

Lustán hajtottak keresztül a kenyérgyár udvarán. Idegen tárgyong csillant meg a reflektor fénye.

– Álljunk meg – kérte Zsolt.

– Valami piás üveg lesz, amit itt ittak ki a fiatalok – vélte Emma, de állóra fékezte az Escortot.

– Maradj a kocsiban!

Zsolt fojtott utasítása rossz érzést keltett Emmában.

A férfi telefonjának fényében mintha szikrázott volna az a valami. Egy lábszárközépig érő kiemelkedéshez tartozott, és Emma egy emberi kart vélt felfedezni közvetlenül a meg-megcsillanó tárgy mögött. Ő is kiszállt a férje után, de még meg sem kerülhette a kocsit, amikor Zsolt odasietett hozzá.

– Ne menj ennél közelebb – kérte.

– Az egy ember?

– Az.

– Eszméletlen?

– Halott.

– Honnan tudod? Hadd nézzem meg!

El akart lépni Zsolt mellett, de az elkapta a karját.

– Biztos, hogy halott, és nem akarod látni.

– Ugyan! Láttam már hullát.

– Ilyet nem.

Emma felhagyott az ellenállással. Rekedten kérdezte.

– Mi az a csillogó?

– Egy szemüveg. Ül vissza, kérlek, mindjárt jövök én is, csak meg akarom nézni alaposabban.

Emma visszaszállt az Escortba. Zsoltot figyelte, ahogy a hullához sétál, higgadt mozdulatokkal végigpásztázza a környékét, aztán a lábától felfelé haladva a testet vonja a telefon fénykörébe. Zsolt összeszedettsége megnyugtatta Emmát. Átjárta az érzés, hogy a férje társaságában semmi baja sem eshet. Kíváncsian leste, ahogy a fény egyre feljebb halad a pucér holttesten. Kövérkés férfi volt, bőrét helyenként hurkába rendezte a haj. Miért meztelen? A testet sötét foltok tarkították, Emma sárra gyanakodott.

Ezt csinálja hát Zsolti. Ilyen, amikor az eltűnt személyeknek csak a hullája kerül elő.

A fény továbbhaladt a halott férfi vállán, aztán a nyakán. Ezeken a részeken alig látszott ki a bőrfelszín az elszíneződés alól. Zsolt Emma és a holttest közé állt, de szétvetett lába között az asszony pont azt látta meg, amitől a férfi félthette őt. Ott, ahol a halott fejének kellett volna lennie, nem volt semmi. A felfelé haladó fény alól egy csapásra kifogyott a test, az árnyékban maradt részből fonnyadt levelű szamárkóró tört a magasba.

Emma agya az első pillanatban elutasította a látványt, aztán a valóság kellemetlen bizsergés kíséretében elárasztotta a tudatát.

Feltépte a kocsiajtót és kihányta magából az undort. Zsolt melléje ugrott, a kezébe fogta az arcát.

– Jól vagy?

– Az én hibám. Minek leskelődtem!

A férfi ujjá Emma halántékát dörzsölte.

– Mindjárt visszajövök, csak telefonálok egyet.

– Persze – lehelte az asszony.

Zsolt eltávolodott mellőle tárcsázás közben. Emma becsukta a kocsiajtót, hogy ne érezze a felszálló savanyú párát. Reszkető kézzel papírzsebkendő halászott elő a retiküljéből, megtörölte a száját, aztán vizes palack után kutatott a kocsiban. Kiöblítette a száját, majd leitatta a verejtéket az arcáról. Mire végzett, Zsolt újra mellette ült az anyósülésen. Megragadta a férfi felkarját, aki magához ölelte őt.

– Már jól vagyok – bizonygatta Emma –, csak nem számítottam ilyesmire.

Zsolt lesimította a nő haját és a homlokára szorította az ajkát.

– Van, aki húsz év után is így reagál ilyen vandál munka láttán.

– Addig történt, amíg mi bent...

– Szerintem korábban, de majd a kórboncnok megmondja.

A helyszínt reflektorokkal világították meg és rendőrség feliratú szalaggal zárták körbe.

Emma lassan megnyugodott, mire a helyszínelők munkához láttak, túltette magát a megpróbáltatáson. Kiszállt az autóból és hogy ne a hányadék mellett kérdezzessék őt, a reflektorok hatósugarának széléig sétált.

Látásból ismerte a nyomozópárost, akit riasztottak a bűntényhez. A nő magas volt és vézna, tekintete mindenre áthatott. A férfi alacsonyabb nála, kopasz golyófejjel és atléta izomzattal. Lassan közeledtek felé, miközben Zsoltot kérdezték. Minden szavukat értette.

– Mit kerestek itt? – tudakolta a férfi.

– Hát nem a hullát. Dolgunk volt.

– Itt? Mégis mi?

Zsolt szerelmes pillantást küldött a neje felé.

– Emma mutatott valamit.

– Mit?

– Nem lényeges – szólalt meg a nyomozónő.

Közben odaértek Emmához.

– Emma, megmutatja nekem is, amit a férjének? – állt meg vele szemben a kopasz férfi.

Emma az este már másodszor érezte, hogy ég a füle szégyenében. Hárítóan mondta:

– Van magának felesége, nem?

Zsolt arcán mosoly terült el. *Kellett ez neked?* – üzent a szemé, ahogy a kollégájára nézett. A nyomozónő somolyogva fordult félre.

– Tücsi, mi hazamennénk – kérte Zsolt a nőt. – Emmát kikészítette a látvány.

– Rendben. Majd értesítünk.

– Hol a kulcs? Vezetek én – ajánlotta Zsolt.

– Az indítóban.

Emma becsusszant az anyósülésre. Táskáját az ölébe fogva vetett még egy gyors pillantást a rendőrségi szalagra, de a halottat nem akarta látni.

– Minden oké? – kérdezte a férje, miközben kilavírozott a hatósági járművek közül.

– Meglett a... a feje?

Zsolt nemet intett. Váltott néhány szót a kordonnál álló kollégájával, aztán amikor szabaddá vált előttük az út, felsóhajtott.

– Úgy tűnik, elvitte magával.

– Mégis minek? – hült el Emma.

A férfi komoran nézte az üres utcát. Fel-feltünedeztek a város első házai, de tapintatos sötétségbe burkolóztak, mintha nem akarnák megzavarni a beszélgetést.

– Talán trófeának – mondta Zsolt, és az asszony beleborzongott a hangjába.

– Gyűjtő?

– Ez a legrosszabb lehetőség. Nem akarlak megijeszteni, de mostantól legyünk óvatosabbak.

2.

Zsejke Máté nyöszörgésére ébredt. A szokatlan világosság láttán áthajolt Fülöp felett, hogy rálessen az éjjeliszekrényén lévő órára. Mindjárt hat. Emberemlékezet óta nem aludt ilyen sokáig.

– Mint egy kenetlen ólajtó – mondta a férfi álmittas hangon.

– Mindjárt lecsitítom.

– Hozd át, hátha visszaalszik kettőnk között, és hunyhatunk még kicsit.

– Bevásárolok még a kánikula és a nagy tömeg előtt, amíg megkel a tészta.

– Hozd át, majd elszórakoztatom. Legalább anyus hadd aludjon.

– Pihenj csak! Elviszem magammal. Kell neki a séta. Különben le sem lehet lőni egész nap.

– Biztos? – kérdezte Fülöp és hanyatlott is vissza a párnájára.

Zsejke alsóneműt és könnyű nyári ruhát emelt ki a szekrényből. Ahogy kilépett az előszobába, mellé szegődött Doppler, a Jack Russell terrier. A kutya izmos farka taktust vert gazdája lábszárán. A nappali mellett elhaladva Zsejke belesett a kanapén alvó anyósára. Margit egyenletesen hortyogott, ami megszűrte a zajokat, azért Zsejke behúzta az ajtót.

Máté a karját nyújtogatta felé az ágy rácsa felett, jobbában a kiürült cumisüveget rázta. Ő a gyerekfotelre dobta a ruháját, és magához emelte a kicsit.

– Reggelizünk, csak előbb tisztába teszlek.

Máté a pelenkázó széléhez ütötte a cumisüveget, Zsejke kikapta a kezéből és a plüss kutyájával helyettesítette.

– A többiek alszanak – csiklandozta meg a hasát.

Máté csépelte tovább a pelenkázó szélét, figyelmét lekötötték az így nyert neszek. Zsejke a földre állította, amikor kész lett.

– Menjünk a fürdőbe.

A gyerek rámarkolt a nő mutatóujjára és kifelé indult a szobából.

– Máté éhes – közölte.

– Amíg eszel, anya meggyúrja a kiflinek valót, aztán eljössz velem vásárolni. Jó?

– Jó – hagyta rá a kicsi.

A fürdőszobába tipegett és leült a sámlira, míg a fogát sikálva arra várt, hogy az anyja is végezzen.

Elábrándozva tolt a bevásárlókocsit a gondolák között, Máté vele szemben ülve a levegőt rugdosta. Zsejke gondolatai Fülöp körül jártak. Büszke volt rá, amiért Sárosdi szeme megakadt rajta, és jólesett a tudat, hogy van merre lépni, nincs kiszolgáltatva Kőszeginek. De amit a gyerekekről mondott, felzaklatta. Bámulattal adózott a férje hidegvérének, amivel az ügyeit kezeli, de kellett, hogy legyen egy határ.

Kinga volt az egyetlen gyerek, aki után nyomozott, már amennyire ő tudja. Ez nem véletlen hát!

Összeugrott a gyomra, ahogy maga előtt látta a rémálmaiból ocsúdó Fülöp riadt tekintetét, ujjbegyében érezte izmai merevségét.

– Kérek Túró Judit.

Máté hangja elúzta a gondolatait, de a rossz érzés megülte a mellkasát.

– Készítünk inkább otthon valamit – ajánlotta a gyerekeknek.

A kisfiú derékből kihajolt a bevásárlókocsiból, elkeseredett képpel nyúlkaált Zsejke háta mögé.

– Judi!

Zsejke megállt, a fiához hajolt.

– Hihetetlen, hogy még könnyeket is képes vagy kipréselni magadból – csóválta a fejét mosolyogva.

Ujjával törölte meg Máté szeme körül a bőrt, a gyerek komoly képpel nézett az arcába.

– Apának – nyafogta, amivel azonnal visszarepítette Zsejkét a tó partjára.

– Igazad van. Biztos örülne neki – szorította meg gyengéden a gyerek combját, és elvett egy családi csomagot.

Idős pár fordult be a gondolák közé velük szemben. Az asszony leemelt egy zacskó cukorkát a polcról és hosszúkás nagyítót tartott fölé.

– Nagybetűkkel virít az elején, ha cukormentes – morgolódott a férfi.

– Hiába zsémbelsz, amiért nem látok. Te meg nem tudsz hajolni – szúrta oda az asszony és a száját mozgatva bogarászta a betűket a csomagoláson.

A férfi toporogva pásztázta a polcot, aztán kicsit távolabb elmart egy másik zacskót.

– Ez cukormentes. És ízlett is neki legutóbb.

A nő a karján csüngő kosárba ejtette a cukorkákat, közben a férfire mosolygott.

– Köszönöm!

– Én sem akarom, hogy rongálja a fogát – lapogatta meg az asszony kézfejét a férfi, aztán úgy maradt a kezük, kissé maguk elé emelve, összefűzött ujjakkal.

Zsejke elhaladt mellettük, elmerengve fordult utánuk egy utolsó pillantásra, hogy magába igya a látványt, aztán a pénztárhoz tolt a bevásárlókocsit. Fizetett, visszatolta a kocsit a tárolóba és kiemelte belőle Mátét meg a vászontáskát.

A kisfiú belekapaszkodott a szatyorba.

– Kérem a judim.

– Apának vettük, emlékszel? – Máté elkerekedett szemét látva Zsejke melegen elmosolyodott. – Ebéd után esszük meg.

– Moost – kérte szinte énekelve a gyerek, miközben a szatyrot maga felé húzta.

Zsejke megfogta a csuklóját, de a kicsi kitepte magát az ujjai közül és a legelső járókelőnek ütközött. A férfi félig háttal állt nekik és a blokkot olvasgatta. Az ütéstől megbicsaklott a térde, kis híján fejbe vágta Mátét a bevásárlószatyrával.

– Úristen! – kiáltott egyszerre Zsejkével, ahogy visszatolta a bordópiros szemüvegét az ornyergére. – Bocsásson meg, rossz helyen cövekeltem le.

– A mi hibánk – mentegetőzött Zsejke, miközben a fia mellé ereszkedett.

A gyerek vonásai eltorzultak, hangosan tört fel belőle a sírás.

– Azt hiszem, nem ütöttem meg – guggolt le az idegen is. Máté ránézett, visszahökölt és az anyja nyakába kapaszkodva a vállába fúrta könnyes-nyálas arcát. – Ennyire rémisztő lennék? – villant át a férfi arcán egy mosoly.

Talán a kopaszsága – ötlött fel Zsejkében, de nem mondta ki.

– Nem tudom, mi ütött belé. Semmi baj – simogatta Máté hátát, aki hüppögve nézett fel rá, arcát a kézhatáival törölgette. – Megijedtél?

A kisfiú beszívta az ajkát, idegenkedve méregette a férfit.

– Jó, hogy nem történt komolyabb baj, kiskoma – mondta az.

A gyerek még közelebb húzódott Zsejkéhez, teljes erejével ölelte az anyja nyakát. Újra sírdogálni kezdett.

– Keressünk valamit, amitől megnyugszol – döngicsélte a nő, és a szatyorba nézett.

Máté megragadta a vásznat, másik keze a Túró Rudi nejlonsomagolására zárult. Zsejke felbontotta a csomagot és egy félbe tört rudat nyomott a kezébe. Az édesség elsöpörte Máté felindultságát. Anyja combjára ülve, megbékélt ábrázattal harapott bele.

– Épp olyan, mint az én fiam – nézte szeretettel a kisfiút az idegen. – Két éves?

– Másfél.

– Húha! Mindent elérsz, amit akarsz, igaz-e, nagylegény?

Zsejke arcára ráfagytak a vonások.

– Mennünk kell – szabadkozott.

Karjára emelte Mátét, a szatyor fülét a vállára rángatta, majd megadóan tűrte, hogy a férfi eligazítsa azt, és elsietett.

Legszívesebben elvette volna a gyerektől az édességet, de ellágyult a szíve, ahogy ránézett. Nem tette le a karjából, és a fiú szívesen vitette magát egészen hazáig.

Doppler megérezte a belőle érkező ideges vibrálást. Lopva szimatolt csak bele az útjukba eső szagokba, és a kedvenc helyei mellett elhaladva sem feszítette meg a pórázt, hogy irányváltoztatásra sarkallja Zsejkét.

A tészta még nem kelt meg, ezért a gyerekszobában húzták meg magukat, nehogy felköltsék az alvókat. Margitot hamar kivetette a kanapé, Fülöpöt a sülő tészta illata ébresztette.

Asztalhoz ültek.

– Úgy gondoltam – mesélte Zsejke –, hogy nem melegítem duplán a konyhát kenyérsütéssel, úgyhogy vettem egy kilót a boltban.

– Jó ötlet – csámcsogta Fülöp.

– A pénztárnál láttam meg, hogy mennyire felment az ára. Ha nem fogdostam volna össze, tuti otthagynom. Jó hülyének néztek, amikor rákérdeztem.

– És közel sem olyan finom, mint amiket te sütsz.

– Na jó, de akkor marad a meleg konyha. Nem tudom, meddig tart még ez a kánikula.

– Miért nem vesztek kenyérsütő gépet?

Zsejke az anyósára nézett.

– Milyen abban a kenyér?

– Amit nálunk ettél, azt abban sütöttem.

– Drága egy ilyen cucc? – kérdezte Fülöp.

– Változó. De majd meglátod, melyik tetszik meg nektek.

– Dagaszthatnám benne a péksüteménynek valót? – gondolta tovább Zsejke.

– Bizony.

– Télen sem fázna meg a tészta.

– Időt is spórolsz vele. Elvégre neked is huszonnégy óra egy nap.

Mátét elandalította a második reggelije, az etetőszékben nyomta el az álmot. Fülöp felnyalábolta és bevitte a gyerekszobába. Margit a tányérokért nyúlt, de Zsejke kivette a kezéből.

– Hagyd csak, majd én. Pihenj az út előtt.

– Eddig sem csináltam egyebet. De akkor összecsomagolok.

Margit a nappaliba ment, helyette a visszatérő Fülöp állt meg az ajtófélfának támaszkodva.

– Kimért vagy ma reggel.

– Semmi bajom.

– Látom, hogy van. Ha nem akarod, ne mondd el, csak szeretném tudni, hogy én tettem-e valamit.

– Máté.

– Nem bírtál vele a boltban?

– Manipulál.

– Persze, hogy manipulál. Amióta rájött, hogy ha sír, megvigasztalod.

– Tök büszke voltam, hogy sosem hisztizik. Nincs is rá szüksége. Mindenre rávesz, amire akar. Kerülőúton.

– Hisz’ csak másfél éves!

Zsejke levágta az asztalra a konyharuhát, amivel a morzsákat seperte össze. Fülöpre kapta a tekintetét.

– Ne szépítsd! Manipulatív, mint az apja.

– Az apja?

– Hiába nézel így. Mindkettő az.

– Én vagyok az apja.

– Dehogy vagy! Nagyon jól tudod, miről beszélek.

Zsejke a kezével a földre söpörte a morzsákat, kiviharzott Fülöp mellett a konyhából és magára zárta a fürdőszobaajtót. A férfi megsemmisülten bámult utána.

Margit összehajtogatott melegítőnadrágot gyűrögetve lépett ki a nappaliból. Döbbenetén kérdezte:

– Ez meg mi volt?

– Igaza van Zsejkének. Képtelenség titokban tartani előttek – mondta Fülöp rekedten. Tekintetével invitálta asztalhoz az anyját, aki a nadrágot szorongatva hallgatta. – Máté valódi apja egy pap abból a zárdából, ahonnan Zsejke kivetkőzött.

– Mire értette azt, hogy mindkettő? Többel is viszonya volt?

– Az nem viszony, ami elől megszökik az ember.

Margit elnézett a fürdőszoba irányába, aztán vissza a fiára. A karjára tette a kezét, lesimítva Fülöp égnek meredő szőrét.

– Annyira sajnálom!

– Négy hetes terhesen költözött hozzám. Együtt csináltuk végig az egészet, mégsem tart az apjának. Annyira félek attól, hogy kizár az életükből.

Borcsa, az osztályvezető titkárnöje Zsolt asztalához ballagott, fél fenékkal ráült, és az egyik mappából kilógó akták szélét morzsolgatta. Zsolt ráemelte a tekintetét.

– Nem elég rongyosak?

A nő a vállát vonogatta.

– Te ugye játszol a rendőrnapon?

– Eddig úgy volt. Miért?

– Hiányzik egy ember a női csapatból.

- Ugye nem azt akarod, hogy ott focizzak?
- Emmára gondoltam.
- Ezt vele beszéld meg.
- De te nem bánnád? Vigyáznék a srácaidra a mérkőzés alatt. –

Borcsa a ceruzatartóban sorakozó tollak kupakját babrálta.

- Miért bánnám?
- Mert mindötöknél jobban játszik.

Győzelemittas mosoly terült szét a nő arcán, Zsolt megadóan hátradőlt a székében.

- Felhívjam neked?
- Megvan a száma. Lenyúltam Vallai noteszét Kőszegitől. Semmi köze bizonyos tételekhez. Csak olyan jól esett ezt kimondanom.

- Milyen poszton játszik? – kiabált át Csobán az irodán.

– Szélső.

- Jobb vagy bal?

– Kétlábás, szóval úgy cselez ki, hogy meg sem érted – szólt vissza Zsolt, aztán halkabbra fogta, hogy csak Borcsa hallja. – Évek óta nem játszott. De azért hívd csak fel. Vallai helyére kéne?

- Nem. Ő még a mi csapatunkban játszik.

Zsolt felállt és a terem falánál elhelyezett nyomtatóhoz ballagott.

– A jelentésed? – nézett Borcsa a laptop monitorjára. – Add csak ide, visszafelé beviszem Kőszeginek.

- Kösz, de mindenkivel külön akar beszélni.

Együtt sétáltak el Borcsa birodalmáig, a nő beszólt a főnöküknek, aki fogadta Zsoltot.

– Terepen voltam a délelőtt. Itt a jelentésem – emelte kettejük közé a lapot a férfi.

– Csukd be az ajtót! – Kőszegi az asztalra intett, Zsolt belépett és letette a papírt. – Úgy hallottam, te találtad meg a fej nélküli áldozatot.

- Így van.

– Remélem, most nem kotyogsz bele az életvédelmisek nyomozásába.

Zsoltnak a száján volt, hogy nélküle és Fülöp nélkül ő, Kőszegi, a sötétben tapogatózott.

- Nem tervezem.

– Én nem pajtáskodni vagyok itt, mint Vallai Katalin, hanem hogy gatyába rázzam ezt az osztályt.

- Ennyi? – kérdezte Zsolt és rámarkolt az iroda kilincsére.
- Illendő lesz áttérnünk a magázódásra. Elvégre a főnököd vagyok.
- Felőlem magázódhatunk.

Zsolt kinyitotta az ajtót, és fél lábbal már a küszöbön kívül állt, amikor Kőszegi utána kiabált.

- Értettem a helyes válasz.

Megnyikordultak a zsanérok, ahogy Zsolt maga felé rántotta az ajtót, amikor visszafordult a másik férfihoz. A szavainak tudott parancsolni, de a tekintetének nem.

- Ha ettől érzi főnöknek magát, értettem.

Bevágta maga mögött az ajtót. Az éppen telefonáló Borcsára nézett és égre emelt tekintettel megrázta a fejét. Válaszul a nő elhúzta a száját.

- Akkor látjuk egymást – mondta a telefonba, aztán letette a kagylót.
- Emmával beszéltem.

Zsolt érdeklődve lépett az asztalához.

- Igent mondott?
- Kicsit puhítanom kellett.
- Jót fog neki tenni, hogy nem csak a lányokkal foglalkozik.

Hangos csattanással feltárult Kőszegi ajtaja.

– Ne merészeljen még egyszer ilyen hangnemben beszélni velem! – bödült Zsoltra, aki megpördült és kettőt lépett a férfi felé. Az ajtó megremegett Kőszegi kezében.

- Értettem – mondta gúnyos felhanggal Zsolt.

– És ne tartsa fel a titkárnőmet! Vagy mindketten bent akarnak maradni ledolgozni ezt az időt?

Zsolt inkább nem mondott semmit. Kisietett a folyosóra, útközben még látta Borcsa sötét tekintetét. A munkából hátralévő félórában sikerült megnyugodnia, mire hazaért, várakozásteljesen köszöntötte a családját.

- Örülök, hogy játszol a csapatban – mosolygott Emmára.
  - Az erőnléteimet felhozom addigra, a technikámmal meg majd lesz valami – biggyesztette le az ajkát a nő.
  - Mit szólnál, ha lemennénk a pályára?
  - A lányokkal?
  - Persze. Ellesznek.
- A férfi lelkesedése Emmát is magával sodorta.
- Eszünk, pihenünk, aztán. Jó?

– Szia, apa! – jelent meg Márta a gyerekszoba ajtajában. Visszanézett a hűgára, aki az ő ujját szorongatva lépte át a küszöböt, aztán meg-megkapaszkodva a falban a szülei felé sietett.

Zsolt felkapta Lizit és a nyakába fűjt. A kislány két kézzel tolta el magától az arcát; ahogy viháncolt, a szemüvege félre csúszott a szeme elől. Márta is odaért hozzájuk, állát apja oldalának támasztva nézett fel a férfire, két keze a csípője köré fonódott. Zsolt magához szorította egy másodpercre, aztán mellé állította Lizit.

– Ragadok az izzadtságtól – mondta és bevette magát a fürdőbe.

Hét óra felé enyhült a meleg, labdákkal és kismotorral felszerelvek levonultak a dühöngőbe. A két és fél méter magas rácsokkal elválasztott pályák némelyikén már folyt a játék, a Tánczos család egy kispályás focira kialakított placcot vett birtokba. Emma a kerítés mellé eresztette a táskáját.

– Na, hajrá! – rikkantott Zsolt és elrűgta a focilabdát, amit Márta azonnal üldözőbe vett.

A férfi a karjára emelte Lizit, úgy eredt utána.

– Gyerünk, apa! Te vagy Lizivel, én meg anyával.

A kisebb lány egy idő után lekíváncozott az apja öléből, egymás kezét fogva kergették Mártit, aki sorra rűgta a gólokat a kapujukba.

Lizi ebbe is beleunt és új játékot eszelt ki. A motorjára ült, úgy rugdosta a gumilabdáját.

Tíz piszkos ujj markolta meg a pályaszéli hálót, egy sortba és trikóba öltözött lány figyelte a játékukat.

– Nézd csak, Márta – mutatott rá Zsolt. – Ott a barátnőd.

– Roni! – szaladt a lányhoz Márta. Váltottak pár szót. – Két pályával arrébb vannak. Átmehetek? – kuncsgott aztán a szüleinek.

– Lizinek nyolckor fürdés. Majd átszólunk érte – adta meg az engedélyt Emma.

– Na, most támadj! – termett előtte Zsolt. Hol a talpa alatt görgette a labdát, hol a sarkával igazította a helyére.

Emma kitekintett a táskájában pakolászó Lizire és akcióba lendült. Zsolt elvezette mellette a labdát, amit a nő az utolsó pillanatban elszedett tőle, de megtartani már nem tudta. A férfi Emma kapuja felé vitte a labdát, a nő beérte és újabb sikertelen csellel próbálkozott. Zsolt a kapu felé lőtt. Emma lába reflexszerűen emelkedett, térdel találva el

a bőrt, ami hangos csattanással ütközött a férfi mellkasának, majd Lizi felé gurult. Zsolt érte be előbb, akit Emma a pólójánál fogva igyekezett visszatartani. A férfi kinyúlt érte és két karját a testének szorítva magához ölelte.

– Gól! – zengte, amikor a labda átszáguldott a kapufák között.

– Lizi, nem! – Emma kiszabadította magát a férje karjából és a lányánál termett. Kikapta a cumit a szájából. – Leesett a földre. Beteg leszel tőle.

A kislány legörbülő szájjal nyúlt a cumi után. A közben odaérkező Zsolt magasba kapva megpördült vele.

– Nem kell cumi egy ekkora lánynak – duruzsolta neki.

– Tehát, ha jól értem, a kutya az ön tulajdonában van, és ezt igazolni is tudja.

Árnyas verandán ültek, és bár az elmúlt héten tíz fokot süllyedt a napi csúcshőmérséklet, jólesett ez a pár perc nyugalom.

Az asszony végignézett a nyomozópároson, ki tudja, hányadjára. Otthonkája zsebéből oltási könyvet húzott elő és Zsolt orra elé dugta.

– Itt a chip száma. – Rámarkolt a füzetre, miközben Zsolt kihúzta az ujjai közül.

Fülöp félrebiccentett fejjel figyelte, ahogy az ajkát rágcsálva, leszegett fejjel vár, amíg a társa belelapoz.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Nincs meg az utolsó kötelező oltása. Csak most vettem észre, amikor elővettem maguknak.

– Hát akkor adassa be neki, amikor visszakapta.

Az asszony hálásan pillantott fel.

– Ugye visszahozzák nekem! Nélküle üres a ház. Ha azt akarja, hogy fizessek érte...

– Eszébe ne jusson! Ha a kutya valóban az öné, visszahozzuk.

– És ha maguknak sem nyit ajtót, ahogy nekem?

– Ne idegesítse magát ezen.

Zsolt meglengette az oltási könyvet.

– Elvinnénk, ha nem bánja. Ígérem, visszahozom.

Az oltási könyvvel és egy chipolvasóval csengettek be a megadott címre. A ház udvarán, göcsörtös törzsű almafa alá szakasztott olyan spánielt kötöttek ki a kutyaház mellé, mint amelyet az asszony képein

láttak. A kutya közelebb ügetett a kerítéshez, a nagy termetű kutyákhoz méretezett lánc zörögve csúszott utána a porban.

– Szia, Harmat – szólt oda neki Fülöp, mire az állat meglengette a farkát.

Harmincöt év körüli férfi galoppozott le a ház ajtajához vezető három lépcsőfokon és a kapuhoz sétált.

– Kik maguk?

– Néhány kérdést tennénk fel – tartotta az igazolványát a kapu fölé Zsolt.

A férfi túljátszott szívélyességgel engedte be őket. Ahogy a kaput bezárta a nyomozók mögött, láthatóvá vált jobb kezén a csonkolt mutató- és középső ujj. Lecövekelt, közvetlenül a kerítés mellett.

– Hallgatom önöket. – Beszéd közben lopva a házra pillantott, Fülöpben felébredt a vágy, hogy körülnézzen odabent, de mivel Zsolt nem mozdult, ő sem tette.

– Hogy került önhez ez a kutya? – mutatott Zsolt a spánielre.

– Egy barátom hozta.

– Láthatnám az oltási könyvét?

– Kiét?

– A kutyáét.

– Hát... Nem is tudom.

– Gondolom, az azonosító számát sem tudja.

– A mit?

– Sebaj. – Zsolt a kutyához közelített. Előrehajolva magyarázott neki, mire az állat a nyakát behúzza, fülét hátracsapva szagolta a felőle érkező illatokat. – Okos kutya vagy, Harmat.

A spániel a nevét meghallva apró léptekkel a nyomozóhoz szaladt, majd mintha maga is meglepődne a vakmerőségén, lesunyt füllel elé feküdt. A házigazda a kapura pillantott, ahol Fülöp állt vállszéles terpeszben, csípőre tett kézzel. Kínos mosolyra húzta a száját, amire a nyomozó nem reagált. Zsolt az álla alatt simogatta a kutyát, az válasz gyanánt a port sepregette a farkával.

– Jól van. Csak egy perc – biztatta Zsolt, miközben a nyakához érintette a chipolvasót és addig igazgatta, amíg meg nem jelent egy számsor a kijelzőjén. Egyeztette az oltási könyvben lévővel. Felnézett a házigazdára.

– Esküszöm, úgy hozták nekem – bizonygatta a férfi.